

— Кой е писалъ?

— Селкоръ . . . Селкоръ, — срича единъ ремсистъ.

— Чуждо име . . .

— Не е чуждо, — обяснява Иванъ Геренлиевъ, бившъ политзатворникъ. — Селкоръ ще рече селски кореспондентъ . . . Значи, който пише отъ село . . .

— Глей ти! — възкликнаха нѣколцина, безъ да разбератъ добре въ какво се състои работата.

— А що, чиновникъ ли е този дето пише, а? — пита Пъдпъдъчката.

— Не е бе . . . селянинъ е като насъ . . .

— Отъ нашето село?

— Отъ нашето ами!

— Не може да бжде! — отсѣче решително Георги Мънистата. — Простъ селянинъ да пише въ вестникъ — не можешъ ме кандърдиса . . .

— И азъ така си мисля! — потвърди другъ. — Я учителъ, я нѣкой другъ ученъ ще да е . . .

— Какъвто и да е, отвори ни зъркелитѣ! — рече Андонъ Муранлията. — Инкъ щѣхме да си изсѣхнемъ като върби на припекъ.

— Пакъ ще ни изсуши, ако скръстимъ ржце, — предупреди Иванчо Геренлиевъ. — Да не мислите, че Жанката ще се уплаши отъ една дописка . . .

— Куче е той, живи ще ни изгълта ако му се дадемъ, — заяви Мънистата.

— Ами общинското? — обърна се загрижено Пъдпъдъчката.

— Общинско-мобшинско — сичко! — сопна са Гошо Чобановъ. — Азъ отъ Жанката не съмъ зелъ педя земя, мене общината ще ми вади душицата . . .

— Ще вади, ако се дадемъ . . .